

CĂTRE
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
DOMNULE/DOAMNĂ PREȘEDINTE

Subsemnatul Secu Cristian Adrian, reclamant în dosarul nr. 2516/2/2021*, (...) în contradictoriu cu Comitetul Național pentru Situații de Urgență (în continuare, CNSU) cu sediul la Ministerul Afacerilor Interne - Piața Revoluției, nr.1A, sector 1, București, mail: dsd@mai.gov.ro, fax: 021.313.71.55, în temeiul art. 488 alin.1) pct. 1, pct. 4, pct. 5, pct. 6, pct. 8, formulez

RECURS

împotriva sentinței civile nr. 48/18.01.2022 a Curții de Apel București

prin care vă solicit admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate, reținerea cauzei și rejudecarea fondului cu consecința admiterii, în tot sau în parte, a acțiunii așa cum a fost formulată și precizată

I. Hotărârea nu este motivată , fiind copiată din alt dosar, nu răspunde la argumentele relevante, cuprinde motive contradictorii și străine de natura pricinii- art. 488 pct. 6 C.pr.civ
--

Potrivit art. 425 C.pr.civ., „Hotărârea va cuprinde: b) considerentele, în care se vor arăta obiectul cererii și sustinerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților;

Aceste cerinte legale sunt impuse de însăși esența înfăptuirii justitiei, iar forța de convingere a unei hotărâri judecătorești rezidă din raționamentul logico-juridic clar explicitat și întemeiat pe considerente de drept.

<u>I.1 Motivarea relativ la motivul privind nepublicarea în MO și vătămarea adusă de actul normativ este copiată din alt dosar</u>

Motivarea pe fond, pronunțată în prezentul dosar, reprezintă o copie cvasi-identică a motivării redactate de domnul judecător Hortolomei Victor în dosarul nr. 4457/2/2021, având ca obiect anularea aceluiași act normativ, cu reclamant în respectivul litigiu în persoana domnului profesor Gheorghe Piperea.

Mai specific, în dosarul nr. 4457/2/2021, motivarea sentinței civile nr. 1117/2021 pe fondul cauzei începe la pagina 34, parag. ultim, și se termină la pagina 38. În respectiva sentință, s-a analizat un singur motiv de inexistență/nulitate, cel al nepublicării HCNSU nr. 36/2020 în Monitorul Oficial (începând cu pagina 34, ultimul paragraf, și terminându-se la pagina 37, parag.5) făcându-se referire, totodată, și la interesul legitim privat al reclamantului Piperea Gheorghe (începând cu pagina 37, parag. 6, și terminându-se la pagina 38 penultimul paragraf)

În prezentul dosar, motivarea sentinței civile nr. 48/2021 pe fondul cauzei începe la pagina 9, ultimul paragraf și se termină la pagina 16. În această sentință, excluzând cele 3 motive suplimentare de nulitate invocate care sunt analizate separat între pagina 12, penultimul paragraf și pagina 14, penultimul paragraf, **se observă în esență că motivarea este „hard copy-paste” după Sentința Civilă nr. 1117/2021, preluându-se atât argumentele relative la motivul de nepublicare în Monitorul Oficial, cât și cele privitoare la interesul legitim privat.** Singurele diferențe sunt date de: aranjarea în pagină a paragrafelor; reordonarea unor sintagme în propoziții; adaptarea unor sintagme (de exemplu, înlocuirea sintagmei „afecțiuni medicale de natură respiratorie” cu „afecțiuni medicale metabolice ori de natură cardiacă”) or schimbarea unor conjuncții copulative.

Potrivit unei aplicații de detectare a plagiatului - <https://plagiarismcheckerx.com/>, aplicație legitimă și conformă, motivarea doamnei judecător Laura Marina Andrei reproduce 72 % din expresiile sau cuvintele sentinței civile nr. 1117/2021 a Curții de Apel București pronunțată în dosarul nr. 4457/2/2021.

În raportul generat de aplicație se specifică că un număr de 1973 de cuvinte din totalul de 2725 de cuvinte folosite în cea de a doua motivare sunt folosite în același context, făcându-se următoarele remarci: „Rată mare de plagiat detectată – Documentul tău are nevoie de îmbunătățiri majore”)

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut constant în jurisprudența sa că **„dreptul la un proces echitabil nu poate trece drept efectiv, decât dacă cererile și observațiile părților sunt cu adevărat studiate adică examinate de către tribunalul sesizat”**, iar art. 6 din C.E.D.O. impune în sarcina instanței **obligatia de a proceda la o analiză efectivă a mijloacelor, argumentelor și propunerilor de dovezi ale părților, în raport cu normele de drept aplicabile,** pentru a da posibilitatea instanței de control judiciar să verifice legalitatea și temeinicia hotărârii pronunțate în primă instanță și pentru a crea premisele unui recurs efectiv la care partea are dreptul.

Or, preluarea integrală în considerentele hotărârii recurate a argumentelor din dosarul nr. 4457/2/2021, fără prezentarea considerentelor logice și juridice proprii, nu poate fi considerată că răspunde cerinței trasate de C.E.D.O, privind **„examinarea de către tribunalul sesizat” a „mijloacelor, argumentelor și propunerilor de dovezi ale părților”, în condițiile în care argumentele sunt ale altui judecător, deci nu ale „tribunalului sesizat”, în condițiile legii.**

I.2. Motivarea cuprinde motive străine de natura pricinii și contradictorii

Consecutiv celor de mai sus, o confirmare a faptului că motivarea este copiată de completul de judecată, care nu a trecut prin propriul său filtru argumentele reclamate de subsemnatul, o reprezintă inserarea în cadrul sentinței a unor argumente străine de cele invocate.

Respectiv, la pagina 11, ultimul paragraf, prima frază se arată că : *Contrar argumentelor reclamantului legate de nerespectarea art. 42 din Legea nr.24/2000, Curtea precizează că actele administrative cu caracter normativ nu indică în mod regulat și nici obligatoriu temeiul juridic al publicării lor în Monitorul Oficial al României, ci temeiul de drept formal al emiterii și temeiul de drept substanțial, respectiv, în conformitate cu definiția actului administrativ cuprinsă în art. 2 alin.1 lit. c din Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, articolele de lege pentru executarea sau pentru organizarea executării cărora au fost emise.*

Or, contrar celor arătate de instanța de fond, subsemnatul nu am reclamat neindicarea în preambul al temeiului juridic al publicării în Monitorul Oficial, respectiv art. 11 din Legea nr. 24/2000, art.72 din Legea nr. 55/2020 prin raportare la art. 42 din OUG nr. 21/2004, ci am reclamat, întocmai celor evidențiate de instanță, lipsa în preambul a „temeiului de drept substanțial, respectiv, articolele de lege pentru executarea sau pentru organizarea executării cărora au fost emise” , altfel spus, articolele din Legea nr. 55/2020 în temeiul cărora actul a fost emis. Din această perspectivă, se observă un motiv întru totul străin de pricina dedusă judecății.

În frazele 2 și 3 a aceluiași paragraf, apare o contradictorialitate logico-juridică a instanței de fond. Mai exact, deși se arată că în fraza nr. 2 că „nu este întemeiată apărarea reclamantului în sensul că hotărârii CNSU nr. 36/2020 nu i-ar fi aplicabilă dispoziția din Legea nr. 55/2020 , având în vedere.... că măsurile cuprinse în Hotărârea CNSU în discuție sunt prevăzute, în mod indubitabil, pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, întrând, deci, sub incidența legii menționate”, totuși la fraza nr. 3 se concluzionează că „Prin art.1 din hotărârii CNSU nr. 36/2020 se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020, fiind evident că măsura certificării pandemiei s-a dispus în conformitate cu prevederile art.6 lit. c din Legea nr.136/2020 pentru asigurarea sau consolidarea fundamentului juridic și a celui științific pentru celelalte măsuri dispuse pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19 ”.

Trimiterile prin care instanța le face în mod concurențial(paralel) la prevederile celor două legi acreditează ideea că art. 1 din Hotărârea CNSU nr. 36/2020 este emis atât în temeiul art. 6 din legea nr. 136/2020, cât și în temeiul legii nr. 55/2020, raționamentul logico-juridic fiind cu totul de neînțeles, în condițiile în care textul legii nr. 55/2020 nu legitimează posibilitatea certificării pandemiei de către CNSU, această prevedere fiind redată doar în cuprinsul Legii nr. 136/2020.

Mai departe, la paragraful nr. 4 al paginii nr. 12 din cadrul sentinței recurate, se inserează un alt motiv străin de pricină care nu a fost invocat nici prin acțiunea introductivă, nici în completarea acestuia și nici în faza dezbaterilor orale din fața instanței de fond în primul ciclu procesual , în faza instanței de recurs sau în fața instanței de fond în al doilea ciclu procesual.

Se prezintă un truism care înlătură o argumentație inexistentă a subsemnatului , Curtea de Apel arătând că „nu poate fi primită nici apărarea întemeiată pe Decizia Curții Constituționale nr.392/2021” ,această presupusă critică fiind înlăturată „ deoarece prin această decizie s-a constatat că sunt neconstituționale dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu referire la art. 42 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, care se raportează la posibilitatea de contestare a actelor administrative prin care se declară, se prelungește sau

încetează starea de alertă, precum și cele prin care se stabilește aplicarea unor măsuri pe durata stării de alertă, la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe, fără a fi vizate dispozițiile art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu referire la art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004, în discuție în prezenta cauză.”

Or, acest aspect este incontestabil, acesta fiind și motivul pentru care nu am invocat un astfel de argument, însă denotă maniera superficială a modului în care judecătorul fondului a înțeles să copieze motivarea din alt dosar.

L.3 În motivare nu se răspunde la argumentele esențiale formulate în apărare relativ la aplicarea Legii nr. 55/2020 în timp, în raport de intervențiile legislative intervenite asupra OUG nr. 21/2004, precum și efectele derogării de la art. 72 din Legea nr. 55/2020 asupra art. 11 din Legea nr. 24/2000

Obligația de motivare a unei hotărâri **trebuie înțeleasă ca un silogism logic**, de natură a explica inteligibil hotărârea luată, **ceea ce nu înseamnă un răspuns exhaustiv la toate argumentele aduse de parte, dar nici ignorarea lor**, ci o expunere a argumentelor fundamentale, care, prin conținutul lor sunt susceptibile să influențeze soluția.

Deși în cadrul notelor de ședință depuse în cadrul celui de al doilea ciclu procesual , precum și în cadrul dezbaterilor orale, am formulat apărări relativ la critica adusă de CNSU în cadrul cererii de recurs, cu privire la incidența dispozițiilor Legii nr. 55/2020, aplicabilitatea lor în timp și efectele asupra Legii nr.24/2000 , instanța nu a adus niciun contra-argument relativ la aceste apărări.

Mai exact argumentele invocate în cadrul dezbaterilor orale au fost următoarele:

Reclamantul a susținut că art. 63 din legea nr. 24/2000 prevede că *“Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula "prin derogare de la...", urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.”* Art. 72 prevede că se derogă de la art. 42 din OUG 21/2004 și nu se poate interpreta că se derogă de la art. 11 din Legea nr. 24/2000 care prevede că se publică actele în Monitorul Oficial. Pe de altă parte cum a reținut și Înalta Curte de Casație și Justiție prin decizia nr. 3479/2021 în recursul formulat de Elena Radu împotriva sentinței civile nr. 814 pronunțată de Curtea de Apel București *“În ceea ce privește posibilitatea aplicării normei derogatorii cuprinse în art. 72 alin. 2, Înalta Curte de Casație și Justiție constată vădita necorelare a acestui articol cu forma în vigoare la data publicării legii, ordonanței de urgență la care se face trimitere”,* fiind evident faptul că acest articol derogă de la prevederile OUG 21/2004, care la data publicării legii erau abrogate, că forma ordonanței de urgență avută în vedere la momentul redactării articolului menționat era forma anterioară modificării intervenite prin OUG nr. 60/2020. Reclamantul a susținut că a intervenit o eroare materială fiind vorba despre OUG nr. 68/2020 și nu 60/2020. Arată că dacă se urmărește parcursul legislativ al Legii nr. 55/2020 se va observa că procesul legislativ s-a încheiat la data de 13.05.2021 când legea a fost depusă la Secretarul General al Camerei Deputaților pentru sesizare de neconstituționalitate și imediat a apărut OUG 58/2020 prin care s-a modificat art. 42 din OUG 21/2004. Derogările au fost făcute întrucât mecanismul stării de alertă era declarat și în OUG 21/2004 pentru a nu permite comitetelor locale și județene să declare stare de alertă cu privire la pandemie. Prin OUG nr. 68/2020 s-au modificat o serie de prevederi care au fost declarate neconstituționale de către Curtea

Constituțională a României prin decizia nr. 157/2020. A existat apoi un vid legislativ când s-a declarat stare de alertă pentru o perioadă de trei sau patru zile și pentru aceea au fost introduse acele prevederi, iar nu cum arată Departamentul pentru Situații de Urgență, procesul legislativ fiind încheiat și nu se mai putea reveni.”

În apărarea celor arătate de reprezentantul CNSU în fața instanței de recurs și anterior dezbaterilor orare, am depus și notă de ședință, prin care am învederat următoarele:

1. Derogarea instituită prin art. 72 alin. 2 din Legea nr. 55/2020 este de la art. 42 din OUG nr. 21/2004, fără a se institui o derogare de la normele de tehnică legislativă

În ceea ce privește posibilitatea aplicării normei derogatorii cuprinse în art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, („Pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19,dispozițiile ... art. 42 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 21/2004 ... nu sunt aplicabile”), trebuie reținut faptul că, potrivit art. 63 din Legea nr. 24/2000, Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula "prin derogare de la...", urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.

În consecință, este adevărat că prin art. 72 din Legea nr. 55/2020 se derogă de la art. 42 din OUG nr. 21/2004, însă fără a se institui o derogare de la normele generale de publicitate prevăzute de art.11 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă și fără să se poată concluziona în sensul că o hotărâre a CNSU emisă în temeiul art. 11 din Legea nr. 136/2020 ar face parte din categoria actelor care nu trebuie publicate.

Prin urmare, concluzia ICCJ dosarul nr.4457/2/2021(în care, reiterez ca nu am fost parte, dezlegările nefiindu-mi așadar opozabile) nu vizează derogarea de art. 11 din Legea nr. 24/2000, ci doar derogarea de la art. 42 din OUG nr. 21/2004.

Interpretarea pe care o dă pârâțul CNSU art. 72 alin.2 din Lg 55/2020 constituie un sofism, deoarece pleacă în mod evident de la o premisă eronată, și anume că legiuitorul a scutit de la publicare actele normative, deși ele nu se încadrează nici în categoria actelor individuale, nici în categoria actelor secretizate, o astfel de consecință fiind, în mod vădit, inacceptabilă

2. Derogarea prevăzută la art. 72 alin.2 din Legea nr. 55/2020, emisă de Parlament, nu viza art. 42 în forma în vigoare la momentul judecării cauzei, fiind vorba de o vădită necorelare.

Din interpretarea istorică și teologică a art. 72 , la momentul adoptării legii, se poate observa cu ușurință faptul că legiuitorul a vrut să elimine paralelismele legislative cu privire la posibilitatea Comitetelor Locale/ Județene de a declara starea de alertă la nivel local/județean, acest mecanism fiind deja definit în art. 4 din Legea nr. 55/2020.

Astfel, Camera Deputatilor a adoptat Proiectul de Lege - X nr. 251/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 la data de 13.05.2020

Art 42 din Oug nr. 21/2004 prevedea, la momentul adoptarii legii in forma propusa de

Camera Deputatilor, urmatoarele:

Articolul 42 Declararea stării de alerta în cazul situațiilor de urgență la nivel național sau pe teritoriul mai multor județe se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, iar la nivel județean sau al municipiului București, în Monitorul Oficial al autorității administrativ-teritoriale respective.

Or, este evident ca legiuitorul in cuprinsul art. 72 alin.2), prin neaplicarea art. 42 oug nr. 21/2004, a dorit sa elimine paralelismul legislativ cu privire la declararea starii de alerta.

De altfel, toate derogarile din art 72 alin.2) sunt cu privire la articole , alineate sau litere ce privesc mecanismul starii de alerta, asa cum era el definit prin OuG nr.21/2004.

Modificarile parvenite OUG nr. 21/2004 au fost dupa adoptarea OUG nr. 68/2020, la data de 14.05.2020

La acest moment, PLX 251/2020 se afla din data de 13.05.2020 la Secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constitutionalitatii legii, procedura legislativa fiind asadar incheiata, Parlamentul fiind in imposibilitatea de a reveni asupra legii.

Imposibilitatea legiuitorului de a corija prevederile Legii nr. 55/2020 pana la intrarea in vigoare a actului normativ (care a avut loc la data de 18.08.2020) astfel incat sa fie in concordanta cu OUG nr. 21/2004 , asa cum a fost ea modificata prin OUG nr. 68/2020 (care a intrat in vigoare la data de 14.08.2020) , nu poate duce la concluzia ca vointa decizionala a Parlamentului a fost de a nu mai publica Hotararile CNSU in Monitorul Oficial al Romaniei.

De altfel, și Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3479/2021, publicată în Monitorul Oficial Partea I nr. 597/2021 (izvor de drept și obligatorie, potrivit art. 23 din Legea nr. 554/2004) , **cu referire la recursul declarat de R.E. împotriva Sentinței civile nr. 814 din 25 mai 2021, s-au subliniat aceste aspecte:**

În ceea ce privește posibilitatea aplicării normei derogatorii cuprinse în art. 72 alin. (2) din Legea nr. 55/2020 referitoare la inaplicabilitatea prevederilor art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 în cazul pandemiei de COVID-19, Înalta Curte constată [...] vădita necorelare a acestui articol cu forma în vigoare, la data publicării legii, a ordonanței de urgență la care se face trimitere (fiind evident, din faptul că, prin acest articol, se derogă de la prevederi ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 care, la data publicării legii, erau abrogate, că forma ordonanței avută în vedere la momentul redactării articolului menționat era forma anterioară modificării intervenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2020)

În aceste condiții, nu se poate accepta teza potrivit căreia , prin art. 72 din Legea nr. 24/2000 , să existe posibilitatea ca ordinele , instrucțiunile și alte acte normative, precum HCNSU , prin care se stabilesc măsuri cu privire la starea de alertă , să nu mai fie publicate în Monitorul Oficial, deoarece s-ar deroga de la principiile previzibilității și accesibilității legii.

Se poate observa că în privința acestor două critici (efectele derogării de la art. 72 din Legea nr. 55/2020 asupra art. 11 din Legea nr. 24/2000, respectiv faptul că derogarea vizează forma

art. 42 din OUG nr. 21/2004 anterior modificării intervenite prin OUG nr. 68/2020 în raport de derularea legislativa a PLX 251/2020), curtea nu face absolut nicio referire, nici măcar una de tip concluziv.

I.4 În motivare se apreciază că nu am indicat folosul practic rezultat pentru mine din anularea Hotărârii CNSU nr. 36/2020 atacate, deși am indicat în ambele cicluri procesuale folosul practic, aducând și probe în acest sens

Obligația instanței de a-și motiva hotărârea adoptată, consacrată legislativ în dispozițiile art. 425 C.pr.civ. are în vedere stabilirea în considerentele hotărârii a situației de fapt expusă în detaliu, încadrarea în drept, examinarea argumentelor părților și punctul de vedere al instanței față de fiecare argument relevant, și, nu în ultimul rând, rationamentul logico-juridic care a fundamentat soluția adoptată.

Se observă că instanța de fond „observând argumentele pârâtului înaintate instanței supreme valorificate ca apărări pe fond” a redat considerentele din dosarul nr. 4457/2/2021, înlocuind doar la nivel textual interesele reclamantului Piperea cu interesele mele proprii, concluzionând de 2 ori că nu am arătat folosul practic, fără absolut niciun fel de analiză a motivelor și înscrisurilor invocate și depuse prin cererea de chemare în judecată, a precizărilor, a întâmpinării din recurs și a notelor de ședință, deși ICCJ statuat că se va reexamina în rejudecare cauza sub toate aspectele.

După cum rezultă cu claritate, curtea tratând absolut superficial acțiunea, reproduce(copiind din dosarul nr. 4457/2/2021) o parte a textelor din legea nr. 554/2004 și jurisprudență CEDO, fără a face însă niciun fel de analiză sistematică a legăturii de cauzalitate între textele legale invocate și motivele invocate de mine(motive care se întind pe mai bine de 8 pagini) sau probele administrate , sens în care reproducerea textelor legale a fost practic inutilă și a avut doar rolul de a crea impresia unei motivări ample.

Singurele referiri la situația concretă a subsemnatului ocupă mai puțin de 4 rânduri, în penultimul paragraf al paginii 15, unde curtea fără niciun fel de argumentație logico-juridică expediază direct niște afirmații de tip concluziv.(1. referirile reclamantului la un interes generat de imposibilitatea de a călători cu avionul și stadiul procesual al unor dosare în care este parte nu sunt de natură a asigura întrunirea acestor cerințe, 2. simpla menționare a unor afecțiuni medicale metabolice ori de natură cardiacă, nu are aptitudinea de a demonstra îndeplinirea condiției esențiale)

Mai mult, afirmațiile instanței de fond sunt, nici mai mult, nici mai puțin altceva, decât reproducerea unor situații de fapt afirmate de subsemnatul , contestate de pârât și care nu constituiau decât premisa de la care trebuia să se pornească în analiza cererii de chemare în judecată, în niciun caz concluzia.

Prin urmare, se constată că în considerentele sentinței recurate nu se regăsesc argumente proprii care să susțină soluția pronunțată.

Cu alte cuvinte, hotărârea recurată nu cuprinde elementele logico-juridice ce au condus instanța la soluția pronunțată și care să facă posibilă exercitarea controlului judecătoresc.

Motivarea hotărârii judecătorești, respectiv a soluțiilor pronunțate, trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, fiind indispensabilă pentru exercitarea controlului judiciar de către instanța ierarhic superioară și constituie o garanție împotriva arbitrariului pentru părțile în

proces, întrucât le furnizează dovada, pe de o parte, că solicitările și mijloacele lor de apărare au fost serios examinate de instanță, dar și că soluțiile adoptate de către instanțele judecătorești se întemeiază pe un raționament logico-juridic menit să confere certitudinea că instanța a pronunțat o soluție justă, în raport cu împrejurările de fapt ale cauzei și temeiurile de drept aplicabile.

Pentru toate considerentele anterior arătate, subsumate acestui motiv de recurs, solicit admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate și reținerea cauzei spre o nouă judecată.

II. Hotărârea este dată cu încălcarea normelor de procedură care atrag nulitatea absolută a sentinței recurate - art. 488 pct. 5 C.pr.civ

II.1 Instanța își întemeiază hotărârea pe probe provenite de la părți inexistente în dosar

Potrivit art. 65 alin.1 C.pr.civ, *Intervenientul devine parte în proces numai după admiterea în principiu a cererii sale.*

Deși instanța de fond „după deliberare, relativ la cererile de intervenție accesorie formulate în cauză, apreciază că acestea nu întrunesc condițiile de admisibilitate în principiu prevăzute de lege din perspectiva justificării unui interes propriu al terților[...] sens în care, în raport de dispozițiile art. 63 raportat la art. 64 Cod procedură civilă instanța dispune respingerea cererilor de intervenție înaintate de către Departamentul pentru Situații de Urgență și numitul Eduard Cristian Irimia”, cu toate acestea procedează la analiza înscrisurilor depuse de DSU, deși acestea provin de la o entitate care nu a dobândit calitatea de parte în dosar.

Mai exact, în cuprinsul paginii 14 a sentinței recurate, parag 3, instanța reține că „La dosarul cauzei se află depusă minuta sedintei, lista participantilor la sedința online- filele 161, 162 și 163 volum I dosar fond-care atestă realitatea ținerii sedinței”

Or, instanța nu-și putea întemeia hotărârea pe care înscrisuri depuse de o parte inexistentă în dosar, cu atât mai mult cât ea însăși dispusese respingerea cererii de intervenție ca inadmisibilă în principiu(deși oricum a fost respinsă în primul ciclu procesual prin încheiere premergătoare, intrată în autoritate de lucru judecat, sens în care repunerea în discuție a cererii de intervenție a fost absolut inutilă)

Mai mult, singurele înscrisuri administrate în cauză au fost cele ale subsemnatului, pentru celelalte părți nefiind administrată proba cu înscrisuri, în acest fiind și considerentele instanței, care reține la pagina 7, parag. 7 al sentinței recurate că „Deliberând, în temeiul art.258 alin.1 și 255 alin. 1 din Codul de procedură civilă, Curtea apreciază că înscrisurile solicitate de către reclamant a fi folosite cu titlu de probatorii în spetă sunt utile și de natură a conduce la dezlegarea pricinii. Încuviințează pentru acesta administrarea probei cu înscrisuri. Constată că se depun la acest termen noi înscrisuri care sunt reținute la dosarul cauzei.”

După cum rezultă cu claritate din textele de mai sus, proba cu înscrisuri a fost administrată doar pentru reclamant, iar nu pentru alte părți, deci cu atât mai puțin pentru terți străini de cauză.

Este de remarcat că în cadrul dezbaterilor orale am și subliniat că înscrisurile de DSU nu trebuie „avute în vedere întrucât nu provin de la o parte din prezenta cauză”(pagina

3, parag. 2 ultima teză)

Consecutiv celor de mai sus, se observa că instanța înlătură argumentele privitoare la lipsa propunerilor grupului de suport tehnico-științific , motivat de faptul că : „ Nu pot fi reținute aprecierile reclamantului privitoare la absența acestor propuneri, date despre acestea regăsindu-se în documentația prezentată de către DSU, corelativ cu publicitatea realizată acestora pe site-ul stirioficiale.ro și pe site-ul Centrului Național de Supraveghere și Control al Bolilor.”

Altfel spus, instanța, în disprețul dispozițiilor legale, își întemeiază sentința pe niste probe inexistente la dosarul cauzei, și mai mult , pe niste afirmații false, în sensul că propunerile GSTS cu privire la HCNSU nr, 36/2020 s-ar regăsi pe siteurile indicate de către prima instanță.

În contextul celor arătate, Trebuie amintit că , în etapa cercetării judecătorești, potrivit art. 237 alin.1 C.pr.civ se îndeplinesc, în condițiile legii, acte de procedură la cererea părților ori din oficiu, pentru pregătirea dezbaterii în fond a procesului, dacă este cazul, iar potrivit alin.(2) pct.7 În vederea realizării scopului prevăzut la alin. (1), instanța va încuviința probele solicitate de părți, pe care le găsește concludente, precum și pe cele pe care, din oficiu, le consideră necesare pentru judecarea procesului și le va administra în condițiile legii;

În mod irefragabil, din textul de mai sus se desprinde faptul că etapa de administrare a probelor are loc doar prealabil dezbaterii în fond a procesului , „cu încuviințarea probelor solicitate de părți”(intervenienții dobândind calitatea de parte doar în ipoteza admiterii în principiu a cererii de intervenție) , probe pe care instanța „le va administra în condițiile legii”

Or, așa cum deja am arătat, instanța nu a administrat niciun fel de probă pentru părțile litigante, cu excepția înscrisurilor pentru subsemnatul.

Procedând la analiza unor probe neadministrate , instanța a pronunțat o hotărâre dată cu încălcarea normelor de procedură, de natură să atragă nulitatea necondiționată a acesteia

Potrivit art. 9 alin.2 Cpr civ, obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților și în același context, conform art. 22 alin.6 cod pr.civ, judecătorul trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut , fără a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.

Totodată, potrivit art. 14 alin. 5 și 6 C.pr.civ., instanța este obligată, în orice proces, să supună discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate, iar hotărârea va fi întemeiată numai pe motive de fapt și de drept, pe explicații sau MIJLOACE DE PROBĂ care au fost supuse, în prealabil, dezbaterii contradictorii.

Principiul disponibilității cuprinde o serie de drepturi, și anume: dreptul părții interesate de a introduce sau nu acțiunea civilă, dreptul de a determina limitele acțiunii sau ale apărării, dreptul de a renunța la acțiune sau la dreptul subiectiv, de a recunoaște pretențiile din acțiune și de a stinge litigiul printr-o tranzacție, dreptul de a ataca pe căile legale hotărârea judecătorească, dreptul de a cere executarea silită a hotărârii judecătorești

Disponibilitatea în procesul civil desemnează așadar, în sens material, dreptul părții de a dispune de obiectul procesului, iar în sens procesual, dreptul acesteia de a dispune de mijloacele procedurale acordate de lege.

Contradictorialitatea este unul dintre principiile specifice procedurii civile, fiind o componentă a **dreptului fundamental la apărare, constând în dreptul părților aflate pe poziții cu interese contrare de a propune și administra probe** și de a pune concluzii în legătură cu problemele de fapt și de drept care interesează dezlegarea pricinii, indiferent dacă elementele puse în discuție reprezintă rezultatul inițiativei părților ori al judecătorului. Corelativ acestui drept, pentru asigurarea respectării sale, **instanța de judecată are obligația de a pune în discuția părților probele, excepțiile și toate chestiunile de fapt și de drept apărute în cursul procesului, în baza cărora va soluționa litigiul.**

Nulitățile decurgând din nesocotirea acestor principii (**principiul contradictorialității, principiul dreptului la apărare, principiul disponibilității**) sunt nulități virtuale și operează fără ca partea care le invocă să fie obligată să facă dovada vătămării. În plus, raportat la speța curentă, vătămarea decurge logic din sentința pronunțată, în sensul că înscrisurile depuse de DSU au constituit temei pentru respingerea cererii de judecată ca neîntemeiată.

II.2 Instanța de fond nu a respectat dezlegările instanței de casare

Potrivit art. 501 C.pr.civ:

Judecata în fond după casare

(1) În caz de casare, **hotărârile instanței de recurs asupra problemelor de drept dezlegate sunt obligatorii pentru instanța care judecă fondul.**

Instanța supremă a statuat cu autoritate de lucru judecat, faptul că: „ **în speță, potrivit preambulului hotărârii atacate, actul contestat a fost emis în temeiul dispozițiilor art.4 și art.11 alin.(1) din Legea nr.136/2020**”

Deși instanța de recurs a dezlegat această chestiune, a temeiului de drept în baza căruia actul contestat a fost emis, în raport de care a și casat sentința pronunțată în primul ciclu procesual, observăm faptul că instanța de fond, în cel de-al doilea ciclu procesual, reține întru totul contrar acestei dezlegări, în repetate rânduri, că actul este emis în baza legii nr. 55/2020.

Mai exact, în paragraful nr. 2, din pagina 11, a setinței recurate „ **Curtea subliniază că din cuprinsul deciziei nr. 3479/09.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr.3251/2/2021 se reține că argumentul esențial în adoptarea soluției nu l-a reprezentat simpla nementionare a Legii nr.55/2020 în cuprinsul Hotărârii CNSU atacate în acea cauză, ci concluzia extrasă în urma analizei în substanță a actului atacat**”, reiterând acest aspect în paragraful nr. 3 al paginii 11, unde arată că „ **Prin urmare, nu este întemeiată apărarea reclamantului în sensul că hotărârii CNSU nr.36/2020 nu i-ar fi aplicabilă dispoziția din Legea nr. 55/2020 referitoare la nepublicare pe motiv că această lege nu este menționată în preambul, având în vedere, pe de o parte, că măsurile cuprinse în Hotărârea CNSU în discuție sunt prevăzute, în mod indubitabil, pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, intrând, deci, sub incidența legii menționate** “

Or, instanța de fond, chiar dacă a fost chemată să reexamineze cauza sub toate aspectele, nu poate repune în discuție chestiuni elementare care, de altfel, au fost și decisive în soluționarea excepția nelegalei compunerii a completului de judecată.

Soluția consacrată legislativ de art. 501 alin. 1 dă eficacitate autorității de lucru judecat și are o justificare deplină și o legitimare incontestabilă ce decurge din însăși rațiunea controlului judiciar, dispozițiile citate limitând obligativitatea deciziei instanței de recurs la problemele de drept dezlegate.

Prin urmare, modul de interpretare a unui anumit text de lege ori aplicarea unui anumit principiu de drept, în condițiile determinate de instanța de recurs, este obligatorie pentru judecătorii fondului, iar instanța determinată să rejudece cauza nu poate să refuze o atare interpretare.

Pentru toate considerentele anterior arătate, subsumate acestui motiv de recurs, solicit admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate și reținerea cauzei spre o nouă judecată.

III. Hotărârea a fost dată și cu depășirea atribuțiilor judecătorești- art. 488 pct. 4 C.pr.civ
--

Fiecare regim juridic de reglementare a măsurilor care au dispuse în temeiul Legilor nr. 55/2020 și 136/2020 are propria sa logică, iar instanța nu se poate substitui legiuitorului și să creeze un nou regim juridic adhoc (lex tertia), deoarece s-ar ajunge la consecința inadmisibilă ca organul judiciar să exercite un atribut care nu îi revine, intrând în sfera de competență a legislativului.

Astfel, instanța reține în considerentele setinței sale că: „ nu este întemeiată apărarea reclamantului în sensul că hotărârii CNSU nr.36/2020 nu i-ar fi aplicabilă dispoziția din Legea nr. 55/2020 referitoare la nepublicare pe motiv că această lege nu este menționată în preambul, având în vedere, pe de o parte, că măsurile cuprinse în Hotărârea CNSU în discuție sunt prevăzute, în mod indubitabil, pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, intrând, deci, sub incidența legii menționate[...] Prin art.1 din hotărârii CNSU nr. 36/2020 se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020, fiind evident că măsura certificării pandemiei s-a dispus în conformitate cu prevederile art.6 lit. c din Legea nr.136/2020 pentru asigurarea sau consolidarea fundamentului juridic și a celui științific pentru celelalte măsuri dispuse pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19. De asemenea, art.2-6 din hotărârea CNSU nr.36/2020 se referă la măsurile carantinării și izolării, privind tot prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, intrând, deci, în totalitate, sub incidența Legii nr. 55/2020”

Potrivit dispozițiilor Legii nr. 136/2020:

Articolul 1

Prezenta lege reglementează unele **măsuri necesare în domeniul sănătății publice** cu

caracter temporar, în situații de risc epidemiologic și biologic, pentru prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României.

După cum rezultă cu claritate din cuprinsul textului de mai sus, finalitatea legii nr. 136/2020 este circumscrișă unor condiții obiective, clare, respectiv prevenirea introducerii și limitarea răspândirii bolilor infectocontagioase pe teritoriul României. Așadar, actele emise sunt dispuse în considerarea unui risc epidemiologic distinct de situația epidemiologică de la noi din țară care a condus la declararea stării de alertă. Este avută în vedere situația epidemiologică existentă în alte state, măsurile în discuție putând fi luate independent de existența sau inexistența stării de alertă emisă în condițiile Legii nr. 55/2020. Simpla coexistență a măsurilor dispuse prin hotărârea atacată cu starea de alertă COVID-19 nu face ca măsura contestată să poată fi calificată ca măsură dispusă pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii Covid-19.

Mai apoi, potrivit art. 6:

Situațiile de risc epidemiologic și biologic pentru care se instituie măsurile prevăzute în prezenta lege sunt următoarele:

a) epidemie declarată prin ordin al ministrului sănătății;

c) pandemie declarată de Organizația Mondială a Sănătății și certificată prin hotărâre de Comitetul Național pentru Situații de Urgență;

Utilizând mecanismul sofistic al trimiterii la dispozițiile Legii nr. 55/2020 , dar ignorând întru totul Legea nr. 136/2020, și în special, dispozițiile art.1 și art. 6 din aceeași lege, instanța de fond a creat o veritabilă *lex terția* care, în pofida dispozițiilor art. 61 din Constituție, permite judecătorului să legifereze.

Mai mult, denaturând temeiul juridic al Hotărârii contestate , instanța de judecată a interferat și în atribuțiile executivului, substituind temeiurile de drept prezente în preambulul actului normativ(art. 4 și 11 din Legea nr. 136/2020) cu propriile sale convingeri subiective, străine de cauză , potrivit cărora certificarea pandemiei și măsurile carantinării izolării „*intră sub totalitate sub incidența legii menționate*”(Legii nr. 55/2020).

Pentru toate considerentele anterior arătate, subsumate acestui motiv de recurs, solicit admiterea recursului, casarea în tot a sentinței recurate și reținerea cauzei spre o nouă judecată.

IV. Hotărârea a fost pronunțată de un complet nelegal compus- art. 488 pct. 1 C.pr.civ

Acest motiv de recurs este formulat în mod preventiv, în ipoteza admiterii excepției de neconstituționalitate a întregii Legi nr. 136/2020, cu termen de judecată la data de 15.02.2021, în dosarul nr. 2309D/2021 aflat pe rolul Curții Constituționale.

Având în vedere că o eventuală admitere a excepției ar consolida cu efect retroactiv neconstituționalitatea normelor de drept material în baza căruia completul de judecată a fost

compus, în mod evident compunerea completului într-un număr de 3 judecători ar deveni la rândul său nelegală.

V. Hotărârea a fost dată cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material- art. 488 pct. 4 C.pr.civ

V.1 În ceea ce privește nepublicarea hotărârii în Monitorul Oficial

Hotararea Comitetului National pentru Situatii de Urgenta nr.36/21.07.2020 a fost emisa in temeiul art. 4 alin.1, lit. c, art. 81 , art.20, lit.1 din O.U.G. nr.21/2004, al art. 4 și art. 11 alin.1 din Legea nr. 136/2020, al art. 2 și art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 94/2014.

Potrivit dispozițiilor imperative ale legii nr. 24/2000:

Articolul 4

(1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

(2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi.

(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Formula introductivă

Articolul 42

(1) Formula introductivă constă într-o propoziție care cuprinde denumirea autorității emitente și exprimarea hotărârii de luare a deciziei referitoare la emiterea sau adoptarea actului normativ respectiv.

(4) **La celelalte categorii de acte normative formula introductivă cuprinde** autoritatea emitentă, denumirea generică a actului, în funcție de natura sa juridică, precum și **temeiurile juridice pe baza și în executarea cărora actul a fost emis.**

[...]

Actele date în executarea unui act normativ

Articolul 77

Ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice centrale de specialitate sau ale autorităților administrative autonome se emit numai pe baza și în executarea legilor, a hotărârilor și a ordonanțelor Guvernului. **În formula introductivă a acestor acte normative vor fi cuprinse toate temeiurile juridice prevăzute la art. 42 alin. (4).**

Sfera reglementării

Articolul 78

Ordinele, instructiunile și alte asemenea acte trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise și nu pot conține soluții care să contravină prevederilor acestora.

După cum rezultă cu claritate, în preambulul actelor normative nu se face absolut nicio referire la legea nr. 55/2020, iar interpretarea dată de instanța de fond prin considerente, potrivit cărora măsurile cuprinse în Hotărârea CNSU în discuție sunt prevăzute, în mod indubitabil, pentru prevenirea și combaterea pandemiei de COVID-19, intrând, deci, sub incidența legii menționate “ contravin normelor de tehnică legislativă, deoarece ar însemna ca HCNSU nr. 36/2020 să nu fie emisă „în limitele și potrivit normelor care le ordonă” , să nu se „limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea căruia a fost emis” și să ”conțină soluții care să contravină prevederilor acestora”

Altfel spus, instanța nu poate substitui, completa sau deroga de la elementele de drept substanțial ale preambulului, care indică actele în baza și executarea cărora actul a fost emis. A accepta astfel ar însemna o golire de conținut a dispozițiilor art. 4, art. 42, art. 77 și art. 78 din Legea nr. 24/2000.

De asemenea, este adevărat că „certificarea pandemiei” de COVID-19 reprezintă o acțiune care stabilește fundamentul juridic al apariției pandemiei ca eveniment natural, stabilind contextul factual al măsurilor dispuse în perioada pandemică, însă nu se poate ajunge, utilizând un raționament de tip sofistic, la concluzia că art. 1 din HCNSU nr. 36/2020 este emis în baza Legii nr. 55/2020, în contextul în care art.6 din Legea nr. 136/2020 stabilește expressis-verbis această prerogativă Comitetului Național pentru Situații de Urgență doar în contextul acestei legi.

Procedând , totuși , la analiza instanței de fond cu privire la aplicabilitatea art. 72 alin. 2 din Legea nr. 55/2020, în ipoteza puțin probabilă a incidenței acestui act normativ în speța dedusă judecății, se observă că acesta are următorul conținut:

„Pentru starea de alertă instituită pentru prevenirea și combaterea unei pandemii COVID-19,dispozițiile ... art. 42 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 21/2004 ... nu sunt aplicabile”

Ca o primă observație, după cum rezultă cu claritate, textul nu face nicio referire la art. 11 din Legea nr. 24/2000.

Potrivit art. 63 din Legea nr. 24/2000, Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula "prin derogare de la...", urmată de menționarea reglementării de la care se derogă.

În consecință, este foarte adevărată afirmația instanței potrivit căreia prin art. 72 din Legea nr. 55/2020 se derogă de la art. 42 din OUG nr. 21/2004, însă cu totul falsă concluzia potrivit căreia se derogă și de la normele de drept comun prevăzute la art. 11 din Legea nr. 24/2000.

După cum se observă, textul legal nu instituie o derogare de la normele generale de publicitate prevăzute de art.11 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă și nici nu concluzionează în sensul că o hotărâre a CNSU emisă în temeiul art. 11 din Legea

nr. 136/2020 ar face parte din categoria actelor care nu trebuie publicate.

În același sens, sunt și dispozițiile art. 65 alin.3) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia În vederea abrogării, **dispozițiile normative vizate trebuie determinate expres**, începând cu legile și apoi cu celelalte acte normative, **prin menționarea tuturor datelor de identificare a acestora.**

Mai mult, instanța de judecată acreditează ideea că se poate deroga de la normele de tehnică legislativă, lucru absolut halucinant și cu un profund caracter neconstituțional, în condițiile în care jurisprudența Curții Constituționale sancționează constant respectarea într-un stat de drept, a normelor de tehnică legislativă, norme care concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare.

Astfel, Curtea, în jurisprudența sa, a reținut că deși nu au valoare constituțională, prin reglementarea acestora, **legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ. Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații ce respectă principiul securității raporturilor juridice, iar reglementarea adoptată prin nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice în componenta sa referitoare la claritatea, precizia și previzibilitatea legii** (a se vedea în acest sens Decizia nr. 232 din 5 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 727 din 15 noiembrie 2001, Decizia nr. 53 din 25 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011, Decizia nr. 732 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 27 ianuarie 2015, Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016, sau Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 3 iunie 2019)

Prin urmare, legea trebuie să întrunească cerințele de calitate care rezultă din art. 1 alin. (5) din Constituție – claritate, precizie, previzibilitate și accesibilitate, iar legiuitorului îi revine obligația ca în actul de legiferare, indiferent de domeniul în care își exercită această competență constituțională, să dea dovadă de o atenție sporită în respectarea acestor cerințe. (Decizia nr. 183 din 2 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 381 din 22 mai 2014)

Cu referire expresă la dispozițiile art. 11 din Legea nr. 24/2000, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 513/2019 publicată în Monitorul Oficial, partea I, nr. 1011/2019, a reținut la pct. 27 **imperativitatea** dispozițiilor privind publicarea actelor cu caracter normativ în MO al României

27. Curtea constată că faptul că legiuitorul infraconstituțional nu a prevăzut în mod expres care este sancțiunea nepublicării actului administrativ normativ în Monitorul Oficial al României nu echivalează cu lipsa obligației prevăzute de art. 11 alin. (1) și art. 12 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, potrivit căreia, pentru a intra în vigoare, celelalte acte normative adoptate de Parlament în afară de legi (pentru care există reglementare separată), hotărârile Guvernului, deciziile prim-ministrului, actele normative ale autorităților administrative autonome, precum și ordinele, instrucțiunile și alte acte normative emise de conducătorii organelor administrației publice centrale de specialitate se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Acestea

reprezintă norme imperative, potrivit cărora actele normative se publică în Monitorul Oficial al României.

Dincolo de dispozițiile legale existente, a accepta ca actele normative să nu publicate în Monitorul Oficial al României ar echivala cu însăși golirea de substanță a principiului securității juridice, dedus atât din prevederile art. 1 alin. (3), potrivit cărora România este stat de drept, democratic și social, cât și din preambulul [Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale](#), astfel cum a fost interpretat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa. Referitor la același principiu, instanța de la Strasbourg a reținut că "**unul dintre elementele fundamentale ale supremației dreptului este principiul securității raporturilor juridice**" (Hotărârea din 6 iunie 2005, pronunțată în Cauza *Androne împotriva României*; [Hotărârea din 7 octombrie 2009, pronunțată în Cauza Stanca Popescu împotriva României](#)). Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că, "**odată ce Statul adoptă o soluție, aceasta trebuie să fie pusă în aplicare cu claritate și coerență rezonabile pentru a evita pe cât este posibil insecuritatea juridică și incertitudinea pentru subiecții de drept vizate de către măsurile de aplicare a acestei soluții** (...)", prin [Hotărârea din 1 decembrie 2005, pronunțată în Cauza Păduraru împotriva României](#), Hotărârea din 6 decembrie 2007, pronunțată în Cauza *Beian împotriva României* (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. [26 din 18 ianuarie 2012](#), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

În plus, cu referire strictă la principiul accesibilității legii, ca și componentă a principiului securității juridice, CEDO a statuat în cauza **Shimovolos vs Russia (2011)**, la pct 69, 70 și 71 că nu se poate considera drept lege o normă care nu este accesibilă:

69. Trecând la prezenta cauză, Curtea observă că crearea și menținerea bazei de date de supraveghere și procedura pentru această funcționare sunt guvernate de ordinul ministerial nr. 47 (a se vedea punctul 42 de mai sus). Acest ordin nu este publicat și nu este accesibil publicului. Motivele pentru înregistrarea numelui unei persoane în baza de date, autoritățile competente să dispună o astfel de înregistrare, durata măsurii, natura exactă a datelor colectate, procedurile de stocare și utilizare a datelor colectate, controalele și garanțiile existente împotriva abuzului nu sunt, așadar, deschise controlului și cunoașterii publice.

70 [...] În special, legea nu este, așa cum prevede jurisprudența Curții, într-o formă accesibilă publicului și nu există niciun indiciu că sunt respectate garanțiile minimale împotriva abuzului. Ingerința asupra drepturilor reclamantului în temeiul articolului 8 nu a fost, așadar, „în conformitate cu legea”.

Ca atare, având în vedere că dispozițiile art. 11 din Legea nr. 24/2000 au caracter constitutiv, solicit admiterea recursului, casarea sentinței recurate și constatarea inexistenței HCNSU nr. 36/2020.

Referitor la aserțiunea potrivit căreia că actul nu mi-ar fi nici măcar inopozabil, dată fiind împrejurarea că hotărârea a fost diseminată pe diverse site-uri care nici măcar nu sunt consacrate la nivel legal, trebuie subliniat că motivarea că instanța de fond nu își întemeiază susținerile pe nicio dispoziție legală, respingând vădit nefondat acest argument.

În al doilea rând, instanța confundă noțiunile de opozabilitate legală și „luarea la cunoștință a actului”, cu încălcarea Deciziei Curții Constituționale nr. 392/2014, care statuează la pct 19, cu referire la nepublicarea ordinului MAI nr 400/2004 în Monitorul Oficial, că : *se ajunge la situația*

ca un aspect esențial care vizează executarea și/sau încetarea raporturilor de serviciu să fie reglementat printr-un act administrativ, care, de altfel, în cazul de față, nici măcar nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, ceea ce este de natură să confere un caracter iluzoriu posibilităților autorului excepției de neconstituționalitate de a se apăra în mod eficient. În aceste condiții, persoana cercetată disciplinar nu cunoaște regulile după care se desfășoară procedura, având în vedere că actul administrativ nu este accesibil și deci nici opozabil.

Considerentele referitoare la opozabilitatea actului pe diverse siteuri încalcă și **Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 10.03.2009**, care a statuat că un act nepublicat nu poate produce efecte juridice și este inopozabil persoanelor fizice și juridice destinate a normei:

42 Trebuie amintit de la bun început că, în temeiul articolului 254 alineatul (2) CE, regulamentele Consiliului și ale Comisiei se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și intră în vigoare la data pe care o prevăd sau, în lipsa acesteia, în a douăzecea zi de la publicarea lor. Din însăși formularea dispozițiilor articolului 254 alineatul (2) CE rezultă că un regulament poate produce efecte juridice numai dacă a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (a se vedea Hotărârea din 18 decembrie 2007, Skoma-Lux, C-161/06, Rep., p. I-10841, punctul 33).

43 În plus, un act care emană de la o instituție comunitară nu poate fi opozabil persoanelor fizice și juridice într-un stat membru înainte ca acestea din urmă să aibă posibilitatea de a lua cunoștință de acest act printr-o publicare conformă cerințelor legale în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (Hotărârea Skoma-Lux, citată anterior, punctul 37).

44 În special, principiul securității juridice impune ca o reglementare comunitară să permită persoanelor interesate să cunoască cu exactitate întinderea obligațiilor pe care le instituie în sarcina acestora. Astfel, justitiabilii trebuie să aibă posibilitatea să își cunoască în mod neechivoc drepturile și obligațiile și să acționeze în consecință (Hotărârea din 21 iunie 2007, ROM-projecten, C-158/06, Rep., p. I-5103, punctul 25 și jurisprudența citată).

Ca atare, în subsidiar, în raport de Deciziile CCR și CJUE arătate(și obligatorii) , solicit casarea sentinței recurate și constatarea inopozabilității față de subsemnatul a HCNSU nr. 36/2020.

V.2 În ceea ce privește nemotivarea hotărârii și lipsa propunerilor Grupului de Suport Tehnico-Științific
--

Contrar aserțiunilor instanței de fond, declararea pandemiei de organizația mondială a sănătății NU constituie un suport argumentativ suficient, având în vedere, că din nou, se ridică problema eludării normelor de tehnică legislativă și a Legii nr. 136/2020.

Astfel, **Articolul 30 din Legea nr. 24/2000 prevede că:**

(1) Proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele documente de motivare:

c) referate de aprobare - pentru celelalte acte normative;

(2) [...] referatele de aprobare [...] constituie instrumentele de prezentare și motivare ale noilor reglementări propuse.

Potrivit dispozițiilor art. 4 și 11 din Legea nr. 136/2020:

Articolul 4

Măsurile prevăzute la art. 7 se aplică pentru grupuri populaționale care sunt susceptibile de a prezenta risc epidemiologic și biologic pentru sănătatea publică, de către Comitetul Național pentru Situații de Urgență, iar, în cazuri individuale, prin decizie motivată a direcției de sănătate publică, care va conține mențiuni cu privire la data și emitentul actului, numele și datele de identificare ale persoanei carantinate, durata măsurii și calea de atac prevăzută de lege. Măsurile și grupurile populaționale se stabilesc de către Comitetul Național pentru Situații de Urgență, **în baza propunerii Grupului de suport tehnico-științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României.**

Articolul 11

(1) Carantina pentru persoanele care sosesc în România din zone cu risc epidemiologic ridicat sau pentru persoanele care au intrat în contact direct cu persoanele infectate, **în situațiile de risc epidemiologic prevăzute la art. 6, se dispune prin hotărâre a Comitetului Național pentru Situații de Urgență, la propunerea Grupului de suport tehnico-științific privind gestionarea bolilor înalt contagioase pe teritoriul României** și se pune în aplicare prin ordine ale ministrului sănătății și ale unităților din subordine.

După cum rezultă cu evidență, pentru actele normative (diferite de legi, OUG și HG), **instrumentele de prezentare și motivare sunt reprezentate de referatele de aprobare, care sunt particularizate la speța dedusă judecătii sub forma unor propuneri ale Grupului de Suport Tehnico-Științific**, propuneri la care și instanța face trimitere, însă fără ca acestea să existe la dosar sau să fie publicate pe vreun site.

Mai mult, **împrejurarea că OMS a declarat, la data de 11.03.2020, printr-o declarație de presă televizată „pandemie” nu duce logic la concluzia că această declarație a produs efecte juridice la nivel național, în lipsa unor reglementări.**

Acest lucru este evidențiat de scandalul sporurilor personalului medical, prin care medicii care au fost implicați în activități de combatere a SARS-COV-2 nu au primit **un spor de la 55% până la 85% din salariul de bază**, datorită lipsei ordinului de ministru prin care să se declare epidemie, ceea ce a generat demersul Federației Sanitas,

DEMERSURILE FEDERAȚIEI SANITAS PENTRU ACORDAREA UNITARĂ ȘI ECHITABILĂ A ACESTUI SPOR! LA NIVEL NAȚIONAL:

- ***Am notificat Ministerul Sănătății să emită de urgență un Ordinul al Ministrului Sănătății prin care să fie declarată epidemia deosebit de gravă la nivel național, astfel cum prevăd dispozițiile Legii nr. 153/2017 și ale H.G. nr. 153/2018. În esență, Federația SANITAS a solicitat dlui Ministru Nelu Tătaru să procedeze la:***

- *întreprinderea tuturor măsurilor necesare pentru ca întregul personal de specialitate medico-sanitar și auxiliar sanitar să beneficieze de toate sporurile salariale, astfel cum acestea sunt reglementate de Legea nr. 153/2017 și H.G. nr. 153/2018;*

În plus, potrivit **Constituției OMS¹**:

- Obiectivul Organizației Mondiale a Sănătății este atingerea de către toate popoarele a celui mai înalt nivel de sănătate. (**art. 1**);
- Calitatea de membru al Organizației este deschisă tuturor statelor (**art. 3**);
- Membrii Organizației Națiunilor Unite pot deveni membri ai Organizației prin semnarea sau acceptarea în alt mod a prezentei Constituții, în conformitate cu dispozițiile capitolului XIX și în conformitate cu dispozițiile constituționale ale acestora. (**art. 4**);
- **În vederea realizării obiectivului său, funcțiile Organizației sunt următoarele:**
 - (a) de a acționa ca autoritate de **îndrumare** și de **coordonare** privind activitatea internațională în domeniul sănătății;
 - (c) **să asiste** guvernele, la cerere, în consolidarea serviciilor de sănătate;
 - (d) să **furnizeze asistență** tehnică adecvată și, în situații de urgență, ajutorul necesar, la cererea sau cu acceptul guvernelor;
 - (k) să **propună convenții, acorduri și regulamente** și **să facă recomandări** cu privire la problemele internaționale de sănătate și să îndeplinească orice sarcini care pot fi atribuite astfel Organizației și care sunt în concordanță cu obiectivul acesteia (**art. 2**)
 - Unul dintre organele OMS este Adunarea mondială a sănătății (Adunarea Sănătății) - compusă din delegați reprezentând Statele Membre. (**art. 9 lit c și art. 10**);
 - Adunarea Sănătății **are competența de a adopta convenții sau acorduri** cu privire la orice chestiune care ține de competența Organizației. Este necesar un vot de două treimi din Adunarea Sănătății pentru adoptarea unor astfel de convenții sau acorduri, **care intră în vigoare pentru fiecare membru în momentul în care sunt acceptate de către acesta în conformitate cu dispozițiile sale constituționale.** (**art. 19**);
 - Fiecare Stat Membru se angajează ca, **în termen de optsprezece luni** de la data de adoptare de către Adunarea Sănătății a **unei convenții sau a unui acord, va lua măsuri cu privire la acceptarea convenției sau acordului** respectiv. Fiecare Stat Membru notifică Directorul General cu privire la măsurile luate, iar **dacă nu acceptă convenția sau acordul în termenul stabilit, va furniza o declarație privind motivele neacceptării.** În caz de acceptare, fiecare Membru este de acord să prezinte un raport anual Directorului General în conformitate cu capitolul XIV (**art. 20**);
 - Adunarea Sănătății are autoritatea de a **adopta reglementări privind:**

¹ https://www.who.int/governance/eb/who_constitution_en.pdf

(a) cerințele sanitare și de carantină și alte proceduri menite să a preveni răspândirea internațională a bolilor;

(b) nomenclatoarele în ceea ce privește bolile, cauzele de deces și populația practicile de sănătate publică;

(c) standarde în ceea ce privește procedurile de diagnosticare pentru uz internațional;

(d) standarde în ceea ce privește siguranța, puritatea și potența produselor biologice, farmaceutice și a produselor similare care fac obiectul comerțului internațional;

(e) publicitatea și etichetarea produselor biologice, farmaceutice și a produselor similare care fac obiectul comerțului internațional. (art. 21)

- Aceste regulamente **intră în vigoare** pentru toți Membrii după ce au fost notificate în mod corespunzător cu privire la adoptarea lor de către Adunarea Sănătății, **cu excepția** membrilor care notifică Directorul General cu privire la respingerea sau rezervele în termenul prevăzut în notificare. (art. 22);

- Adunarea Sănătății are autoritatea **de a face recomandări** către Membrii cu privire la orice chestiune care ține de competența Organizației. (art. 23)

Din analiza prevederilor din Constituția OMS prezentate mai sus, OMS ar avea competența de a emite acte cu caracter juridic obligatoriu **numai sub forma unor Convenții sau Acorduri** care trebuie asumate de Statele Membre **în conformitate cu dispozițiile lor constituționale**.

Nu a fost promovat sau adoptat un acord sau o convenție cu privire la pandemia declarată de directorul general al OMS, fiind emise doar recomandări.

Constituția OMS fiind adoptată în baza Cartei ONU este un act subsecvent acesteia și care, ca act subsecvent, nu poate avea un conținut care să contravină sau să adauge la conținutul Cartei ONU și nu poate impune reglementări în domenii care nu aparțin nici de competența ONU.

Natura juridică a declarării pandemiei de către directorul general al OMS **nu poate fi asimilată unei norme de rang constituțional sau unei prevederi cu valoare de lege și care să producă efecte juridice obligatorii pentru toate Statele Membre**, de vreme ce nici în dreptul intern, nici în Carta ONU sau în „Constituția OMS” nu există o astfel de prevedere care să atribuie declarării stării de pandemie o atare valoare juridică.

Conchizând, se poate observa că HCNSU nr. 36/2020 nu este motivată, simpla menționare declarației OMS nefiind de natură să satisfacă dispozițiile art.30 din Legea nr. 24/2000 coroborat cu art. 4 și art. 11 din Legea nr. 136/2020.

V.3 În ceea ce privește necitarea Ministerului Public

În primul rând, instanța confundă cauza de nulitate, respectiv „citarea Ministerului Public” cu „prezența ministerului public”, lucru care a determinat pronunțarea unei hotărâri nelegale.

În al doilea rând, instanța confundă noțiunea de citare în sens procesual, cu noțiunea de citare folosită de subsemnatul în contextul calității de invitat permanent, care se referă la „chemarea”, „invitarea” acestuia.

Revenind la paralela cu citarea în plan procesual , după cum ar trebui să-i fie cunoscut și instanței de fond, desfășurarea unui proces nu este împiedicată atunci când părțile sunt prezente sau nu, ci când părțile nu sunt „chemate să se prezinte” ,în mod legal, procedându-se la judecarea litigiului în lipsa citării acestora.

Aplicând , prin analogie, această paralelă, problema în speță nu a fost faptul că „statutul de invitat permanent îi conferă Ministerului Public o oportunitate de prezență pe care o poate valorifica în funcție de aprecierile proprii acestei instituții”, ce reprezintă un truism necontestat, ci faptul că nu i s-a permis să dispună de această prerogativă, cu încălcarea dispozițiilor art. 3 alin.3. Altfel spus, Ministerul Public nu putea deduce când se ține ședința, ca să opteze pentru participarea sau absența de la aceasta.

Potrivit pct-ului II al Cartei de la Roma², adoptată ca urmare a Opiniei nr. 9 din 2014 a Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, ***Procurorii acționează în numele societății și în interes public, în scopul respectării și protejării drepturilor și libertăților omului, așa cum sunt cele prevăzute, în special, în Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale și în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.***

Cu toate acestea, în accepțiunea instanței de fond, Ministerul Public apare ca o instituție decorativă, care exercită o activitate formală, invitația acestuia prin reprezentant nefiind obligatorie, ci la discreția CNSU, golind practic de conținut rolul procurorului și dispozițiile art. 3 alin.3) din HG nr. 94/2014, care stabilesc că la ședințele CNSU, Ministerul Public are calitatea de **invitat permanent**.

În acest context, amintesc că însăși Comisia de la Veneția³, în raportul intitulat Rule of law checklist, adoptat la cea de-a 106-a sesiune plenară (Veneția, 11-12 martie 2016), a reținut că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept (pct. II A5).

Cu referire la principiul legalității, Curtea Constituțională a statuat că acesta impune ca atât exigențele de ordin procedural, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării. Regulile referitoare la [...] procedurile de urmat [...] nu sunt însă scopuri în sine, ci mijloace, instrumente pentru asigurarea dezideratului calității legii, o lege care să slujească cetățenilor, iar nu să creeze insecuritate juridică

V.4 În ceea ce privește lipsa minutei și a semnăturilor participanților

Trecând peste faptul că instanța de fond a reținut înregistrări neadministrative la dosarul cauzei și procedând la analiza acestor înregistrări , se constată că acestea au fost semnate doar de Inspectorul General Iamandi Dan Paul, fără să fie asumată de către celelalte persoane implicate la emiterea hotărârii contestate.

Altfel spus, nu s-au avut în vedere și dispozițiile procedurale impuse de art. 268 alin. 1 C.pr.civ., „dispoziții care nu sunt altceva decât o expresie firească a formalismului ce caracterizează activitatea instituțiilor și autorităților publice, ce impune ca manifestarea

² <https://rm.coe.int/16807482b3>

³ [https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD\(2016\)007-e](https://www.venice.coe.int/webforms/documents/default.aspx?pdffile=CDL-AD(2016)007-e)

exterioara a consimțământului pentru însusirea unor înscrisuri sa constea în aplicarea semnăturii pe acele înscrisuri, semnatura al carei rol este:

“Rolul semnăturii

(1) Semnătura unui înscris face deplină credință, până la proba contrară, despre existența consimțământului părții care l-a semnat cu privire la conținutul acestuia. Dacă semnătura aparține unui funcționar public, ea conferă autenticitate acelui înscris, în condițiile legii.”

Împrejurarea că minuta HCNSU a fost semnată de o singură persoană participantă nu are nicio semnificație din perspectiva 268 alin.1 C.pr.civ. , din moment ce potrivit acestui text legal, consimțământul părții aparține unei singure persoane , prin urmare nu există certitudinea ca ceilalți participanți cunosc conținutul Hotărârii CNSU nr. 36/2020 , ca sunt de acord cu ea si ca vointa lor este aceea de a o propune spre adoptare Comitetului.

V.5 În ceea ce privește vătămarea adusă de actul normativ

Dat fiind faptul că, după cum am arătat deja, instanța a adus argumente de tip concludiv, fără a prezenta nici măcar un argument potrivit căruia nu aș fi demonstrat „îndeplinirea condiției esențiale impuse de art. 1 alin. 1 și de art. 8 din Legea nr.554/2004 ” , o eventuală reluare a argumentelor inițiale apare ca fiind inutilă.

Totuși , din prudență și pentru clarificarea judicioasă a instanței de recurs, voi reda succint considerentele pentru care subsemnatul justifică un interes practic în prezenta cerere.

Cu titlu preliminar, trebuie specificat că, deși instanța acreditează ideea unei „actio popularis”, acest lucru este contrazis de însuși obiectul cererii, prin care am solicitat inclusiv constatarea inopozabilității, dar și din concluziile orale formulate la fond, în primul ciclu procesual, în care am arătat expres că mă interesează doar persoana mea.

Altfel spus, inopozabilitatea HCNSU nr. 36/2020 față de persoana mea nu ar produce niciun efect pentru celelalte persoane membre pe teritoriul României, din moment ce inopozabilitatea lipsește de eficacitate actul contestat doar pentru persoanele care au interesul să o ceară.

- **În ceea ce privește privarea de a călători în străinătate, fără a fi carantinat la întoarcere**

Se observă că instanța , prin denaturarea regimului juridic a hotărârii contestate și prin „hard - copiarea” sentinței civile pronunțate în dosarul nr. 4457/2/2021, pleacă de la premisa că actul administrativ nu a produs și nu produce nicio consecință asupra persoanei mele, deși acreditează ideea că actul este normativ și-mi este opozabil.

Mai precis, instanța apreciază că măsurile carantinării la întoarcere nu pot fi contestate de către subsemnatul , în disprețul dispozițiilor art. 15 alin.4) din Legea nr. 136/2020, care stabilesc că :

Toate actele administrative cu caracter normativ privind instituirea, modificarea sau încetarea măsurilor din prezenta lege **pot fi atacate de către orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim la instanța competentă, cu acțiune în anulare la instanța de judecată competentă, atât pentru motive de nelegalitate, cât și de netemeinicie**[...]

Trebuie specificat că la dosarul cauzei, în fața instanței de recurs, am prezentat dovezi ale intenției de a merge în străinătate, în Marea Britanie Londra, pe data de 06 august 2021, Efectuarea unor demersuri suplimentare, , precum achiziționarea de bilete, ar fi reprezentat o sarcină excesivă, în condițiile în care, data fiind intenția de a vizita Marea Britanie în scop de relaxare și detensionare, coroborate cu probabilitatea ridicată de carantinare la întoarcerea în țară și foarte redusă de obținere a hotărâri judiciare definitive a hotărârii contestate (lucru confirmat de prezenta speta), ar fi reprezentat acte inutile, prejudiciabile pentru persoana subsemnatului atât din punct de vedere al timpului cât și a banilor.

Altfel spus, o eventuală susținere a faptului că subsemnatul trebuia să călătorească în străinătate, după să fiu carantinat, urmând ca ulterior să contest hotărârea de față nu poate fi acceptată.

Raportat tot la acest motiv subsumat vătămării aduse de hotărârea contestată, se reține inclusiv o încălcare săvârșită de către instanța de fond a considerentelor Deciziei civile nr. 3883/2021.

Ceea ce poate proba prezumția de lucru judecat ca mijloc de probă (factum probans) ar fi chestiunea pe care instanța a decis-o (factum probandum). Așadar, **prezumția de lucru judecat înseamnă că ceea ce s-a rezolvat jurisdicțional într-un prim litigiu va fi opus, fără posibilitatea dovezii contrare, într-un proces ulterior, care are legătură cu chestiunea de drept sau cu raportul juridic deja soluționat.**

Prezumția de lucru judecat reprezintă manifestarea pozitivă a autorității de lucru judecat - ceea ce a fost dezlegat jurisdicțional nu mai poate fi combătut - și constituie, alături de excepția lucrului judecat, instrumentul juridic menit să servească instituției lucrului judecat, care are la bază două reguli fundamentale:

a) o acțiune nu poate fi judecată în mod definitiv decât o singură dată (bis de eadem re ne sit actio) și

b) **o constatare (în sensul de soluție privind raporturile juridice deduse judecătii) făcută printr-o hotărâre judecătorească este prezumată a exprima adevărul și nu trebuie să fie contrazisă de o altă hotărâre (res iudicata pro veritate accipitur).**

După cum s-a arătat anterior, prezumția operează atunci când în al doilea proces se pune o problemă soluționată printr-o hotărâre anterioară. Ea nu presupune o identitate de acțiuni, ci doar de chestiuni juridice litigioase.

De aceea, prezumția nu oprește judecata celei de a doua acțiuni, **ci doar ușurează sarcina probațiunii, aducând în fața instanței constatări ale unor raporturi juridice făcute cu ocazia judecătii anterioare de care trebuie să se țină seama.**

În concret, prin recursul formulat împotriva Sentinței Civile nr. 1076/2021, pronunțată în același cadru procesual(reclamant Subsemnatul, pârât CNSU) și prin care acțiunea a fost admisă în baza aceleiași cauze(lipsa publicării în MO a HCNSU), CNSU a adus critici identice ca cele din cauza dedusă judecății inclusiv cu privire la lipsa de interes a subsemnatului, critici care au fost respinse ca nefondate de către Î.C.C.J. prin Decizia Civilă nr. 3883/2021

Astfel, Curtea Supremă a reținut în esență următoarele:

O primă critică adusă de recurentul-pârât vizează exceptia lipsei de interes a reclamantului în promovarea acțiunii raportat la faptul că acesta nu face dovada vătămării efective a drepturilor sale, acesta nefiind până în prezent suspus carantinării, invocând un interes viitor și incert în contextul pandemic actual.

Instanța de recurs reține că potrivit art.32 alin.(1) lit. d) din Codul de procedură civilă, una dintre cele patru condiții de exercitare a acțiunii civile este cea privind interesul de a promova acțiunea, condiție generală care vizează orice cerere formulată în justiție și care se impune a fi îndeplinită în cadrul oricărui proces civil, pe tot parcursul soluționării cauzei, atât la momentul introducerii cererii de chemare în judecată, cât și la momentul exercitării căilor de atac.

Totodată, art. 33 din același cod prevede că: „Interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara”.

Având în vedere, pe de o parte, că argumentele recurentului în susținerea lipsei interesului reclamantului în formularea acțiunii, vizează, în fapt aspecte care antamează chestiuni legate indisolubil de fondul acțiunii, iar pe de altă parte, că în cauză este îndeplinită condiția prevăzută la art. 15 alin. 4 din Legea nr. 136/2020 prin raportare la art. 33 teza a II- a Cod procedură civilă, care are în vedere existența unui interes preventiv cu privire la încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara, Înalta Curte constată că se impune înlăturarea acestei critici.

- În ceea ce privește acțiunea în pretenții formulată în dosarul nr. 19469/3/2021

Pe rolul Curții de Apel Brașov se află înregistrat dosarul cu nr. 19469/3/2021, având ca obiect „pretenții suma 10.000 EURO” prin care subsemnatul solicit cu titlu de daune morale, suma de 10.000 de Euro, la valoarea lor în lei potrivit cursului BNR din ziua rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, urmare a soluțiilor ce s-au pronunțat sau urmează a se pronunța în dosarele nr. 2516/2/2021 și 4331/2/2021 ale Curții de Apel București, urmare a restrângerii dreptului meu de a-mi efectua concediul în Marea Britanie fără a fi carantinat așa cum am vrut începând cu data de 20.05.2021, prin îngrădirea nelegală a dreptului la liberă circulație.

Potrivit dispozițiilor art. 1 alin 1 din Legea nr. 554/2004: ”Orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente, pentru anularea actului, recunoașterea

dreptului pretins sau a interesului legitim și repararea pagubei ce i-a fost cauzată. Interesul legitim poate fi atât privat, cât și public.”

Se poate constata astfel că orice persoană care se **consideră vătămată într-un drept al său**, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ, se poate adresa instanței de contencios administrativ competentă pentru anularea actului **și repararea pagubei ce i-a fost cauzată**

Având în vedere dispozițiile art. 1 alin (1) și art. 19 din Legea nr. 554/2004 persoana vătămată **are dreptul să ceară despăgubiri** prin cererea de anulare a actului administrativ **sau pe cale separată.**

Potrivit art. 19 alin. (1) și (2) din Legea nr. 554/2004:

”(1) Când persoana vătămată a cerut anularea actului administrativ, fără a cere în același timp și despăgubiri, termenul de prescripție pentru cererea de despăgubire curge de la data la care acesta a cunoscut sau trebuia să cunoască întinderea pagubei.

(2) Cererile se adresează instanțelor de contencios administrativ competente, în termenul de un an prevăzut la art. 11 alin. (2)”.

Or, obiectul prezentei este cerere de constatare a inexistenței / anularea actelor administrative, iar pe cale separată am ales să formulez cerere de despăgubire pentru repararea pagubei/prejudiciul cauzat ca urmare a încălcării drepturilor mele fundamentale garantate de Constituția României.

Odată cu introducerea acțiunii introductive, s-a **născut în patrimoniul meu o speranță legitimă că pot obține un drept de creanță împotriva CNSU prin care să îmi pot repara în mod just paguba cauzată.**

Potrivit jurisprudenței C.E.D.O, pentru ca o „așteptare” să fie „legitimă”, aceasta trebuie să aibă o natură mai concretă decât o simplă speranță și să se bazeze pe o prevedere legală **sau pe un act juridic, precum o hotărâre judecătorească,** care să aibă legătură cu dreptul patrimonial în cauză [Kopecký împotriva Slovaciei (MC), pct. 49-50; Centro Europa 7 S.R.L. și di Stefano împotriva Italiei (MC), pct. 173; Saghinadze și alții împotriva Georgiei, pct. 103; Ceni împotriva Italiei, pct. 39; Béláné Nagy împotriva Hungary (MC), pct. 75].

Reparația pe calea unei acțiuni întemeiate pe art. 19 din Legea nr. 554/2004 este condiționată de admiterea acțiunii prin care s-a constatat nelegalitatea actului, conform unei jurisprudențe constante în materie, după cum urmează:

❖ Înalta Curte de Casație și justiție prin decizia nr. 1816 din 3 aprilie 2012, a statuat:

”Cererea întemeiată pe art. 19 este condiționată de existența unei hotărâri judecătorești prin care a fost admisă acțiunea îndreptată împotriva actului administrativ nelegal, acțiunea pentru repararea pagubei fiind o latură intrinsecă litigiului administrativ.”

❖ Tot Î.C.C.J , prin decizia nr. 2145 din 29.06.2016, a statuat că:

”în mod corect, instanța de fond a considerat că existența unei hotărâri judecătorești definitive de anulare a actului administrativ nelegal constituie o condiție necesară pentru formularea unei acțiuni în pretenții,

Potrivit jurisprudenței C.E.D.O., conceptul de „bunuri” din prima parte a art. 1 din Protocolul nr. 1 este unul autonom, care include atât „bunurile actuale”, cât și activele, **inclusiv creanțele, despre care reclamantul poate susține că are cel puțin o „așteptare legitimă”.**

Dat fiind că noțiunea de bun înglobează orice interes al unei persoane de drept privat care are valoare economică, deci și speranța legitimă de a obține o sumă de bani de la CNSU, **instanța de fond, considerând că „stadiul procesual al unor dosare în care este parte nu sunt de natură a asigura întrunirea condițiilor” prevăzute de art. 1 și 8 din Legea nr. 554/2004, a săvârșit o veritabilă expropriere.**

- **În ceea ce privește plângerea contravențională din dosarul nr. 7114/301/2021**

Vă rog să observați faptul că în dosarul nr. 7114/301/2021, cererea de suspendare a judecării apelului a fost admisă inclusiv până la soluționarea definitivă a prezentului litigiu.

Astfel, la data de de 12.01.2022, Tribunalul București a pronunțat următoarea minută:

12.01.2022

În temeiul art. 413 alin. 1 pct. 1 C.pr.civ. suspendă cauza până la soluționarea definitivă a dosarelor nr. 2516/2/2021, nr. 1193/2/2021, nr. 159/64/2021, nr. 89/2/2021, nr. 283/32/2021 și nr. 87/2/2021. Cu recurs pe toată durata suspendării. Pronunțată la data de 12.01.2022 prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței conform art. 402 teza finală C.pr.civ.

Potrivit art. 413 alin.1 pct. 1 C.pr.civ:

(1)Instanța poate suspenda judecata: 1.cand dezlegarea cauzei depinde, in tot sau in parte, de existenta ori inexistenta unui drept care face obiectul unei alte judecati;

Prin urmare, din această perspectivă, argumentul instanței de fond potrivit căruia nu am justificat un folos practic apare ca fiind absolut halucinant, din moment ce Tribunalul București a considerat că pentru soluționarea apelului este necesară dezlegarea dată în acest dosar.

În respectivul dosar am primit o amendă de 500 lei, amendă pe care nici CNSU și nici altă autoritate a statului nu s-a oferit să mi-o plătească.

Tot în respectivul dosar, s-a pronunțat și o încheiere interlocutorie prin care s-a admis cererea de preschimbare formulată de subsemnatul, înaintea judecării cauzei la ICCJ.

- **În ceea ce privește posibilitatea suspendării actelor normative emise în perioada pandemiei**

În primul rând, condiția interesului pentru exercitarea acțiunii civile este prevăzută de art. 32 alin. 1 lit. d Cod proc. civ. În doctrină, interesul a fost definit ca fiind folosul practic, imediat pe care îl are o parte pentru a justifica punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea 554/2004 stabilesc dreptul oricărei persoane vătămate **într-un drept al său ori într-un interes legitim de a formula acțiune în fața instanței de contencios administrativ prin care să solicite recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim "**

Referiri la interesul legitim regăsim în cuprinsul Legii 554/2004 și la art. 1 alin. 4, art. 1 alin. 7, art. 8 alin. 1, art. 9 alin. 1.

Legea nr. 554/2004 definește noțiunile de interes legitim privat și interes legitim public astfel:

- **interes legitim privat - posibilitatea de a pretinde o anumită conduită, în considerarea realizării unui drept subiectiv viitor și previzibil, prefigurat;**

- interes legitim public - interesul care vizează ordinea de drept și democrația constituțională, garantarea drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, satisfacerea nevoilor comunitare, realizarea competenței autorităților publice;

Sintetic spus, atunci când recurge la exercițiul acțiunii în contencios administrativ reclamantul trebuie să dovedească:

- în primul rând, îndeplinirea unei condiții de drept procesual, constând în existența unui interes în promovarea acțiunii, **un folos practic al exercitării acesteia;**

- în al doilea rând, îndeplinirea unei condiții de drept material constând în **vătămarea unui drept al său sau a unui interes legitim personal;**

În ceea ce privește primul aspect, verificarea existenței acestuia se realizează încă de la momentul formulării cererii de chemare în judecată și de regulă nu implică administrarea unui probatoriu care să privească lămurirea elementelor de fond ale cauzei.

Plecând de la definiția interesului legitim privat din LCA, am solicitat constatarea inexistenței/anularea HCNSU pentru a avea posibilitatea de a ataca în justiție actele emise în perioada pandemiei, punând în realizare astfel un drept viitor, vizibil și prefigurat, respectiv dreptul de acces la justiție.

Prin art.1 din HCNSU nr. 36/2020 s-au stabilit următoarele:

Se certifică pandemia de COVID-19 declarată de Organizația Mondială a Sănătății la data de 11.03.2020.

Potrivit art. 53 din Constituție

(1) Exercitiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.

În sens larg, noțiunea de fapt juridic civil cuprinde fapta subiectului de drept (intențională și neintențională) și **faptul natural (evenimentul)**. În sens restrâns, noțiunea de fapt juridic civil cuprinde fapta neintențională și **faptul natural (evenimentul)**

Faptele naturale (evenimentele) se produc fără intervenția voinței vreunui subiect de drept, însă la fel ca și faptele neintenționale, sunt de natură să producă efectele juridice date de legiuitor. Aceste fapte omenesci și **fapte naturale (evenimente) nu produc consecințe juridice decât în condițiile stipulate în ipotezele normelor în vigoare,** funcție de legiuitorul determinat. De exemplu, seceta (evenimentul natural al secetei) se petrece; ea constituie fapt juridic doar dacă, prin lege, e precizată imposibilitatea executării unei obligații datorită ei; fapta pescuitului e săvârșită și devine faptă juridică doar dacă : pescarul o făptuiește conform stipulărilor din lege și atunci el este autorul unei fapte juridice licite (permise), titular de drepturi subiective pe care le valorifică ; pescarul care dimpotrivă, făptuiește contrar dispozițiilor din lege, este autorul unei fapte juridice ilicite, din care derivă alte drepturi subiective și obligații

Așadar, nu se poate reține că pandemia de COVID-19, ca stare factuală, ar putea restrânge de iure liberul acces la justiție, în lipsa unei norme stabilite printr-un act normativ care să o recunoască ca atare, deoarece limitarea dreptului de acces la justiție s-ar face cu încălcarea art. 53 din Constituție.

Din motivarea Sentinței Civile nr. 99/2021 a Curții de Apel Brașov pronunțată în dosarul nr. 1193/2/2021, dosar care a fost invocat în cererea introductivă, mi s-a respins cererea de suspendare ca inadmisibilă, făcându-se mențiuni întocmai la Legea nr. 136/2020.

Scopul emiterii actului administrativ a cărei suspendare a executării se solicită rezultă cu evidență atât din titulatura, cât și din preambul, unde sunt inserate considerentele avute în vedere la edictare, dar și din caracterul măsurilor preconizate a fi dispuse, care pot fi subsumate sintagmei „act emis pentru înlăturarea consecințelor epidemiilor”, răspândirea virusului fiind o consecință a pandemiei.

Noțiunile de epidemie, respectiv pandemie, sunt definite de art. 3 lit. n și o din Legea nr. 136/2020 privind instituirea unor măsuri în domeniul sănătății publice în situații de risc epidemiologic și biologic.

Astfel, „epidemia” reprezintă o extindere prin contaminare cu o frecvență neobișnuită a unei boli infectocontagioase la un număr mare de persoane raportat la riscul specific bolii respective, dintr-un perimetru determinat, iar „pandemia” este definită ca fiind extinderea unei epidemii pe mai multe continente.

Prin urmare, starea de pandemie de Covid 19 pentru prevenirea și combaterea căreia a fost emis actul administrativ a cărui suspendare se solicită, este o noțiune ce cuprinde și epidemia menționată în cuprinsul art. 5 al. 3 din Legea nr. 554/2004.

Soluționarea cauzei în temeiul acestei excepții face de prisos analiza fondului cererii deduse judecării.

Or, tocmai aceasta este problema în speță, că se invocă dispoziții ale Legii nr. 136/2020 în dosarele având ca obiect suspendarea actelor administrative.

Interesul este legitim, deoarece liberul acces la justiție este recunoscut de art. 21, art. 52 și art. 126 alin.6) din Constituție. Prin urmare, interesul în constatarea inexistenței art. 1 din HCNSU nr. 36/2020 subzistă.

Astfel, art. 1 din HCNSU nr. 36/2020 stabilește contextul factual care determină luarea unor măsuri restrictive ale cărora suspendare provizorie nu este posibilă(certifică pandemia). Ca atare, în lipsa certificării pandemiei, nu poate fi reținută aplicabilitatea art. 5 alin. 3 din Legea nr. 554/2004.

De altfel, la aceeași concluzie s-a ajuns și prin Sentința Civilă nr. 1796/2021 în dosarul nr. 7277/2/2021 Curții de Apel București, a cărei soluție de admitere a cererii de suspendare nu a fost recurată:

Potrivit art.5, alin.3 din Legea nr.554/2004:

“În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14”

Dupa cum se observa, facand referire la epidemii, textul de mai sus nu mentioneaza modalitatea prin care se stabileste o astfel de situatie, mai precis care este actul prin care se constata, se ia act de existenta situatiei de fapt a epidemiei.

Potrivit art.6 din Legea nr.136/2020, epidemia se declara prin ordin al ministrului sanatatii.

Paratii nu au invocat existenta vreunui astfel de ordin.

In ceea ce priveste ipoteza pandemiei, definite de art.3, lit.o din Legea nr.136/2000, ca fiind “extinderea unei epidemii pe mai multe continente”, instanta constata ca declararea oficiala a unei pandemii nu este suficienta prin ea insasi sa duca la concluzia ca epidemia, la care ea se refera, ar afecta si teritoriul Romaniei, fiind posibil ca ea sa afecteze doar o parte a continentul Europa.

Cel mai probabil, acesta a fost motivul pentru care legiuitorul a impus, prin art.6, lit.c al Legii nr.136/2020, ca pandemia declarată de Organizația Mondială a Sănătății sa fie certificată prin hotărâre de Comitetul Național pentru Situații de Urgenta.

Desigur, o astfel de reglementare intra in conflict cu cea privitoare la declararea epidemiei prin ordin al ministrului sanatatii, deoarece se ajunge in situatia in care aceeasi stare de fapt, respectiv epidemia pe teritoriul Romaniei, sa fie declarata fie de ministrul sanatatii (in ipoteza in care ea are, de exemplu, cauze interne), fie de Comitetul Național pentru Situații de Urgenta (in ipoteza in care ea provine din exteriorul tarii), fara a exista o justificare in acest sens.

Indiferent de cele de mai sus, se retine ca in speta, paratii nu au indicat actul prin care Organizația Mondială a Sănătății a declarat pandemia.

Pandemia a fost certificata prin HCNSU nr.36/2020, insa aceasta nu a fost publicata in Monitorul Oficial.

Fata de cele de mai sus, ar rezulta ca nu este indeplinita conditia premisa pentru aplicarea art.5, alin.3 din Legea nr.554/2004.

Prin urmare, având în vedere că instanța de fond nu a analizat în mod real niciunul din motivele invocate cu privire la folosul practic justificat de subsemnatul , atât prin cererea de chemare în judecată, cât și prin actele procedurale ulterior efectuate, solicit casarea sentinței recurate.

Pentru toate aceste motive , solicit admiterea recursului așa cum a fost formulat.